

Ondergronds

Elk moment kan er wat gebeuren.

Mijn oren en ogen staan op scherp. Om bij het minste geluid of geringste beweging alarm te slaan. Mijn maag en hart blijken allebei verhuist naar mijn keel. 't Schamele kunstlicht maakt het geheel angstaanjagend, benauwend.

Bij elke langzaam vooruitschuivende pilaar flitsen mijn ogen naar opzij.

Snel kijk ik weer naar de man voor me, die me dit onheilspellende gebouw heeft binnengelaten.

Ik hoor de snelle voetstappen van mijn zus achter me. Aan haar ademhaling te horen voelt ook zij zich niet op haar gemak.

Plotseling stopt de man en kijkt me taxerend aan. Met een cynische ondertoon vraagt hij me of ik kan zeggen waar mijn zo nodige voorwerp zich dan wel bevindt. Schichtig kijk ik van links naar rechts en antwoord: "Daar, die achterste, die witte". Wit, nu nog wit, misschien dadelijk rood, besmeurd met bloed, klinkt het in mijn hoofd. Doorstoken met tientallen messteken, de keel opengesneden, of wellicht de polsen opengehaald. Ik kijk naar zijn polsen, ze glijden in zijn broekzak.

Nu, nu zal het gaan gebeuren! Ik deins enkele stappen terug zodat ik tegen mijn zus op bots. Ze pakt mijn arm stevig beet. Hierdoor voelen we ons wat sterker, tenslotte zijn we met tweeën en hij alleen. Hij is klein, stevig maar heeft ogen als die van een pitbull, priemend en fel. Zijn handen bewegen zich naar de bovenkant van zijn broekzak. Een dolk, pistool, een vlijmscherp ijzerdraad..... Sleutels, een bos sleutels schittert onder de tl verlichting. "Kom maar even naar het kantoor, daar kun je bellen".

"Als je tenminste weet wie", lacht hij kleinerend. Politie denk ik, politie die moet ons kunnen redden uit deze benarde situatie. Met trillende vingers toets ik het nummer, wat mijn zus eveneens met trillende stem opleest.

Terwijl ik de telefoon hoor overgaan, draai ik me om en sta oog in oog met de neanderthaler. Zijn achterste op het aangrenzende bureau, zijn benen nonchalant op een stoel, onze vluchtroute blokkerend. Alle hoop is gevestigd op de telefoon. De politie kan ons alleen aan het nummer van de bewakingsdienst helpen en niets anders doen dan ons succes wensen. Succes?!

Spinazie, Popeye, Superman, een reddende engel, dat hebben we nodig!

Radeloos draai ik het opgeschreven nummer van de bewakingsdienst. Stotterend doe ik mijn verhaal en vraag, nee smeeek hem bijna om iets te ondernemen. "Ik moet eerst overleggen met de beheerder of ik een surveillancewagen langs kan sturen, mevrouw" antwoordt hij. Moedeloos leg ik de hoorn neer. "En?" bibbert Doortje, mijn zus. Ik vertel wat de stem uit de vrije wereld gezegd heeft. Met een zucht laat ze zich op een stoel vallen.

"Tsja, sist de gangster, ik ben hier pas en alleen 's avonds om de boel schoon te maken. Niemand die ik ken en niemand kent mij".

Doortje en ik kijken elkaar met grote ogen aan. "Zie je, gaat hij verder, ik kom namelijk niet van hier". "Ik kom uit een stad waar ze perfect Hollands spreken".

Wat wil die man? Als we het juiste antwoord geven op zijn Triviantspelletje, zou hij ons dan de bevrijdende sleutel geven? Om hem niet in het harnas te jagen, proberen we te bedenken welke pokkenstad dat dan zal wezen. “Den Haag?” antwoord ik. Nee schudt hij. “Rotterdam?” fluistert mijn zus. Nee.

O god, had ik maar beter opgelet tijdens de aardrijkskundeles. Meester van der Pas met zijn hazentanden. Ik kijk naar het hek of er al lichten opdoemen van de surveillancewagen. Niets, alleen het duister en de mist dansen erom heen.

“De boekdrukkunst is er uitgevonden!” roept hij luid en slaat met zijn vuist op het bureau. O shit, was dit niet uitgevonden door de monniken? Monniken met kappen, monnikskap is giftig, ratelt het door mijn hoofd.

“Haarlem, roept mijn zus, Haarlem”. Ja knikt hij voldaan. Doortje kijkt naar het hek en ik denk aan Blauwbaard. Het ligt op het puntje van mijn tong om te roepen: “Anna, Anna ziet gij al iets komen?”.

“Goedenavond samen”, klinkt een donkere stem door de deur van het kantoor. Een blauw uniform met Beveiligingsdienst Nederland in goud. De reddende engel! “U wilt eruit, neem ik aan? “. Hij kijkt de neanderthaler samenzweerderig aan. Hij zal zich toch niet tegen ons keren?

“Graag”, zeg ik allervriendelijkst, om hem voor ons te winnen. Na een formulier ingevuld te hebben, pakt Popeye een sleutel en opent het hek.

We gaan als een speer in onze ouwe witte onder het hek door. Vrij! Ongedeerd! En mobiel! Dit was de eerste en de laatste keer dat we geparkeerd hebben in een ondergrondse garage. De volgende morgen ontwaak ik met een vreemd soort kater. Wat een ontspannen uitje had moeten zijn ontpopte zich tot een angstige, spannende avond. Dat alles omdat we vijf minuten te laat waren.

Ik eet mijn boterham en lees een vetgedrukte kop in de krant.

Bewaker beveiligingsdienst beroep van de toekomst.

Ik beaam dit volmondig.

Terry van Lierop